

A dark, moody scene of a desk with a lamp and an open book. The desk is dark wood, and the lamp is a classic desk lamp with a brass base and a dark shade. The book is open, and a pen lies next to it. The background is dark and out of focus, suggesting a library or study.

THE SILENCE BEFORE THE BANG

Action without noise.

Ferdinando

WALL STREET: ÞÖGNIN Á UNDAN HVELLINUM

GILLETTE FROM WALL STREET · 08

Sérhvert upphaf vekur eldmóð. Hið óþekkta færist ekki í átt til okkar; það erum við sem færumst í átt til þess. Það er falleg tilfinning. Adrenalín, dópamín og öll þeirra fjölskylda knýja okkur áfram af áreynslulausri sannfæringu. Eftir standa litlar, persónulegar stundir, allar sprotnar af sama tilgangi. Þær fylgja hvorki tísku, mynstri né formi. Þær skapa það.

Svo kemur eftirvæntingin eftir árangri. Hún er eðlileg afleiðing athafna. Fórnir, erfiði og tími sem lagður hefur verið í eitthvað virðast alltaf krefjast einhvers á móti. Stundum boðar niðurstaðan komu sína með hávaða: Því rými þar sem hlutirnir hafa haft sýnileg áhrif. Í önnur skipti kemur hún með þögn: Því rými þar sem hlutirnir hafa haft áhrif engu að síður, en án þess að við verðum þess vör. Þetta kann að virðast eins, en er það ekki.

Hávaði skapar raddir, gagnrýni, orð, félagsleg merki, yfirlýsingar og birtingarmyndir. Þögn framkallar sömu hreyfingarnar, aðeins fjarri augum okkar. Samt er sameiginlegi grundvöllur þessara tveggja heima oft aðeins eitt: peningar. Þeir birtast í mörgum myndum. Viðtal. Auglýsing. Ráðstefna. En það áþreifanlegasta, það sem síst er táknrænt og útbreiddast, er eftir sem áður millifærslan. Hún getur vakið bæði vellíðan og vanlíðan, þótt áhrifin séu nær alltaf tímabundin.

Og þarna var ég, á heitu og röku ágústkvöldi, búinn að ákveða að fara í háttinn. Hvað gerði ég í staðinn? Ég spratt á fætur, gekk að skrifborðinu, opnaði tölvuna og fór að skrifa þessa hugleiðingu. En

hvers vegna? Ég á engin verkefni, engar væntingar, engan metnað. Ég lífi á því sem þegar er mitt, og það nægir. Ég býst ekki við að breyta lífi mínu, og ég þakka Guði á hverjum degi fyrir að halda ljósunum logandi á sviði minnar eigin tilveru.

Hvað gerðist þá? Ég hafði nýlengi við að fara yfir umferðartölurnar fyrir vefinn minn. Það er viss ánægja fólgin í því að sjá hversu margir komu í heimsókn, frá hvaða löndum þeir komu og hvaða síður þeir skoðuðu. Allt þetta vitandi að ég var ekki að leita eftir kaupum, því ég hafði valið að selja ekki bókmenntir, að hafa ekki tekjur af þeim. Börn Bezos sinntu þegar því starfi. Það var aldrei mitt.

Síðustu daga hafði vefurinn sýnt 80% samdrátt. Allsherjarhrun. Engar samræður. Engir tölvupóstar. Engin ytri merki. Aðeins þögnin stóð eftir. Þögn sem talaði og boðaði sprengingu. Jarðskjálftar höfðu kennt mér þá lexíu. Og náttúran hefur sjaldan rangt fyrir sér. En ég hafði engar áhyggjur. Ég var einfaldlega fullur af brosum og hugleiðingum, meðvitaður um það sem var í þann mund að henda mig. Þetta var þögnin á undan hvellinum.

Fyrir marga var þetta hávaði án athafna. Fyrir mig voru þetta athafnir án hávaða. Svo, í dögun, bankaði einhver á dyrnar. Það var ekki sendill. Það var bréf. Innsiglað með rauðu lakki. Sendandinn var einfaldur: DÍNAMÍT. En ég endursendi það. Ég vonaðist aðeins eftir hvellinum. Ég sóttist ekki eftir svo miklu.

Ferdinando